

med Bøgt, naar det gjælder Limfjordsfiskeriet. Og hvad siger saa denne Kommission? Jeg skal ikke oplæse meget, men kun et enkelt langt Punktum med Hensyn til Kriksvig: Kommissionen holder sig overbevist om, at hvis Forbudet her blev hævet — Forholdet er altsaa det, at Kommissionen foreslog, at Kriksvig skulde være laaset, uagtet den ellers foreslog, at næsten alle de øvrige laasede Bænde skulde ophæves — vilde det være til betydelig Skade for det saa meget vigtige Slynderfiskeri i hele Fjorden, og det især, fordi Fiskehyngelen i det Mindste for Nødsætternes Vedkommende, hvorom mere siden, ikke synes at foregaa her i selve Fjorden, men i Havet, saa at Fjorden derfra væsentligt maa forsynes med denne Fisk. Ved at tillade Malevaad anvendte her, vil med Nødvendighed en større Del af de smaa Slyndere blive tagne til saa godt som ingen Nytte, medens de, hvis de faae Lov til at passere, forblive i Fjorden og vore saaledes, at de senere kunne fanges med Fordel. At indskrænke sig her til et almindeligt Forbud mod Anvendelsen af Fiskehyngel, vilde efter vor Formening især paa Grund af dette Bænds Velggenhed langt fra være tilstrækkeligt til dette Diemeds Opnaaelse, og Kommissionen maa derfor bestemt holde paa, at Malevaad her bliver ganske forbudt. Her have vi altsaa Udtalelser af sagkyndige Mænd, der have set upartist paa disse Forhold ved Limfjorden, og vi vide, at den sidste Kommission var af samme Mening. Endelig skal jeg til Fuldstændiggjørelse heraf sige, at Regjeringen baade ved Forslaget 1875 og 1876 har foreslaaet, at Kriksvig skulde fredes. Det er saaledes ikke fremkommet Udvalget; det er fremkommet i Kommissionen, derefter fra Regjeringen selv, og Flertallet baade i dette og det andet Thing og Regjeringen have jo enedes om et Forslag, som gik i den Retning, at Kriksvig skulde fredes. Det forekommer mig derfor, at det vilde være temmelig tidlig at hæve det, før det virkelig er bevist, at disse Fiskere vilde lide større Tab end andre Fiskere. Jeg kan saa godt forstaa, at de Fiskere derude ved Harboøre — som i og for sig ere meget dygtige Fiskere, det skal siges om dem, men som have havt Forrettigheder fra ældre Tid, og det kan jo godt være, at det staar dem i Hovedet endnu — ville have fredet andre Steder, men ikke der. Det gaar med dem som med Andre, der have bedt mig om at stille Forslag — f. Ex. 30 Familier ved Seberfjund — at de selv ville have Lov til at fiske, men at de ville have fredet andre Steder. Og derfor er det meget uheldigt, at man her i Thinget ved enkelte Medlemmer begynder at søge omformet og forandret den Lov, som Folkethinget,

Sandstinget og Regjeringen med stort Besvær ere enedes om. Jeg kan forstaa de Medlemmer, der holde dem til § 56, saaledes som et af Medlemmerne — jeg vil ikke sige som Forslagsstiller, men som en af dem, der har indbragt et Andragende til mig for at indbringe Forslaget i Thinget, har gjort. Men uagtet han har gjort det, og uagtet det forekommer mig, at han har Ret, vil jeg dog ikke stille nogen Vending, som jeg frygter for skal vanskeliggjøre dette lille Lovforslags Fremme, og jeg tror ligesom, det vil være Synd mod disse stakkels Fiskere ved Drefund, dersom vi forhindre, at Loven kommer ud. Vi have jo Tid til ad Mæle at ændre de mindre heldige Bestemmelser, og jeg skal for mit personlige Vedkommende indrømme, at der er Bestemmelser, som jeg tror kunde være meget heldigere, end de ere, og saaledes kunde vel Enhver finde. Men det er ikke mig nok til at stille mig i Opposition til Medlemmer, som jeg tidligere har været enig med, og saaledes antager jeg ogsaa, det gaar med Andre, der have været enige med mig. Dersom vi skulde ændre Loven efter Enhvers Hoved og Drift, saa vilde vi ingen Begne komme. Jeg har udtalt mig mere udførlig her, fordi jeg mente, at vi saa maaske ville kunne blive forstaaede for en Del Andragender og private Breve, som jeg synes ere strømmede temmelig rigelig ind til os — jeg antager, at det er gaaet Andre som mig, at de i de sidste Dage ere blevne velsignet med en Masse af den Slags. Jeg vilde ønske, at Thinget ikke vil vedtage andre Vendinger end de, der ere stillede til selve § 56, og jeg vil for mit personlige Vedkommende sige, at hvis det Vendingforslag, jeg har stillet, skulde blive til Hinder for Loven, vil jeg selvfølgelig ikke fastholde det. Men jeg skal gjentage, at jeg har en Forpligtelse til at søge det ændret, thi den Bebreidelse kan rettes imod mig, at jeg ikke var opmærksom paa, at Landstinget ved 3die Behandling ikke fik dette Ord ud. Jeg har altsaa en vis Forpligtelse til at søge at faae det rettet, og jeg haaber, at Thinget vil indse, at det er en heldigere Bestemmelse end den, der nu findes i Loven. Med disse faa Ord skal jeg anbefale Forslaget under Nr. 1.

Judenrigsministeren (Singerlev):

Jeg skal tillade mig at erindre om, at den Fiskerilov, som udkom og blev bekræftet af Kongen under 5te April 1888, er traadt i Kraft den 1ste Januar d. A. Loven er saaledes ikke 3 Uger gammel, og det er Noget, man ikke tør se bort fra. Nu taler man